

κόκκινα από πάτρα ★ μαντηλία

ΕΝΤΥΠΟ #3
ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ
6/11/2020

γύρνα και πες τους ότι δεν είναι ζωή αυτή
γύρνα και φτύστους όλους μαζί
σήκω πολέμα για αυτά που θες
τώρα που γίνονται υποταγές οι διαταγές

(PROPAGANDA COLLECTIVE/ΥΠΟΤΑΓΕΣ ΟΙ ΔΙΑΤΑΓΕΣ)

Σηκώνουμε τα κόκκινα μαντήλια!

Λένε ότι το πρώτο θύμα κάθε πολέμου είναι πάντα η αλήθεια.

Τι διαφορετικό θα περίμενε κανείς από έναν “πόλεμο κατά ενός αόρατου εχθρού”;

Υπάρχει περίπτωση κράτος και κεφάλαιο να μην μας λένε την αλήθεια και να μην δουλεύουν για το καλό μας; Η ιστορία των τελευταίων τουλάχιστον δύο αιώνων μας δείχνει πως ναι. Τα κράτη φυσιολογικά προσπαθούν να επεκτείνουν συνεχώς τα όρια της επιβολής τους και οι επιχειρήσεις της κερδοφορίας τους, σίγουρα όχι για το καλό των εργατών/τριών, όσων δηλαδή από τη δουλειά τους πλουτίζουν τα αφεντικά και από την υπακοή τους συντηρείται το κράτος.

Σε μια εποχή που η κρίση βαθαίνει και εντείνονται οι ανταγωνισμοί μεταξύ διαφορετικών κεφαλαίων και κρατών, κάθε ευκαιρία για πιο εύκολη και γρήγορη αναδιάρθρωση σίγουρα τους είναι ευπρόσδεκτη. Ο νέος κορωνοϊός ήταν μια πρώτης τάξης ευκαιρία για την επιτάχυνση και το βάθεμα της αναδιάρθρωσης. Ένας ιός από γνωστή οικογένεια, που ήταν γνωστό έγκαιρα ότι προκαλεί σοβαρή νόσο μόνο σε συγκεκριμένες πληθυσμιακές ομάδες (περίπου το 50% των θανάτων που αποδόθηκαν στην covid-19 συνέβησαν σε γηροκομεία), και άρα θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί με πολύ ηπιότερα μέσα – με προτεραιότητα την προστασία αυτών των ομάδων.

Αυτοί όμως που έχουν την εξουσία προτίμησαν να τον εκμεταλλευτούν για τους δικούς τους σκοπούς και έτσι στήθηκε ένα ευφύεστατο πλαίσιο τρομοκρατίας, με καμπύλες και αριθμούς, θανατόμετρα και κρουσματομέτρα, που στόχευε στις υγιεινιστικές φοβίες και μέσα στο οποίο ταίριαζαν όλα τα γνωστά στρατο-αστυνομικά μέτρα πειθάρχησης που επιβλήθηκαν στον υγιή (δυνάμει ασθενή!) πληθυσμό, και καμία σχέση δεν είχαν με αντιμετώπιση κάποιας επιδημίας (από την απαγόρευση μαζώξεων και κυκλοφορίας ως τη μερική ποτοαπαγόρευση). Ξαφνικά, λοιπόν, μέσα σε ελάχιστους μήνες οι άνθρωποι παγκόσμια έπαψαν να πεθαίνουν από καρδιακά και εγκεφαλικά επεισόδια, από σχεδόν κάθε άλλη αιτία (ακόμη και από άλλους ιούς) και οι θάνατοι άρχισαν να μπαίνουν σε μια «κοινή δεξαμενή» θανάτων από covid-19.

Ταυτόχρονα, έγινε κοινή συνείδηση σε δισεκατομμύρια ανθρώπους, με την ευγενική και επ’ αμοιβή συμβολή τεράστιων προπαγανδιστικών μηχανισμών (μ.μ.ε.), ότι πρέπει να υπακούν τυφλά στους αφέντες τους (κρατικούς μηχανισμούς και κεφάλαιο), διότι εάν δεν το έκαναν και εξέφραζαν οποιαδήποτε αμφιβολία θα έπεφταν σαν το χαλάζι πρόστιμα, ποινές φυλάκισης, αλλά και η μεγάλη ντροπή που αποτελεί ο στιγματισμός ως «ψεκασμένου», «χριστιανοταλιμπάν», «αρνητή της μάσκας», φοβικού στο 5G και εν τέλει όμοιου με τους πιστούς της «επίπεδης γης». Φτιάχτηκε έτσι το τόσο βολικό για τους δημαγωγούς δίπολο: πιστοί εναντίον άπιστων – όπου άπιστοι σημειώστε «συνωμοσιολόγοι». Ιδού η δεύτερη «κοινή δεξαμενή», εκεί που μεθοδευμένα ρίχνονται όσες/οι αμφισβητούν τη διαστρεβλωμένη πραγματικότητα: αυτή της συνωμοσιολογίας.

Ανασηκώσαμε λοιπόν τα κόκκινα μαντήλια σαν δήλωση και κάλεσμα σε συλλογική κριτική, αντιπληροφόρηση και πράξη από την εργατική πλευρά της ιστορίας και απέναντι στα όσα μας συμβαίνουν. Προσπαθούμε να κατανοούμε τι και γιατί γίνεται και πώς θα το αντιπαλέψουμε, γιατί μόνο για το καλό μας δεν είναι. Ερευνούμε, σκεφτόμαστε, συζητάμε συλλογικά και πράττουμε.

χιλία μύρια κύματα...

Μαζί με τον τρομοκρατικό όρο κρούσματα, από το καλοκαίρι και μετά έχουμε και την τρομοκρατία των κυμάτων της πανδημίας. Τα οποία φυσικά δεν έχουνε τελειωμό και μπορούν να είναι όσα θέλουν οι ειδικοί του κράτους. Σε άρθρο στο ΑΠΕ-ΜΠΕ διαβάζουμε ότι το επιστημονικό συμβούλιο που καθοδηγεί τη δράση της γαλλικής κυβέρνησης (οι εκεί γάγοι, μαγιορκίνηδες και τα ρέστα) αναφέρουν ότι το δεύτερο κύμα “αναμφίβολα δεν είναι το τελευταίο και εκφράζονται φόβοι για διαδοχικά κύματα μέχρι το τέλος του χειμώνα και την ερχόμενη άνοιξη”. Αυτή η εισηγήση των εκεί ειδικών του κράτους έγινε δυο μέρες πριν το γαλλικό κράτος ανακοινώσει το νέο λόκνταουν. Αλλά μη χαιρέστε και μη νομίζετε ότι με τα ακόμα πιο σκληρά μέτρα που επιβάλλει το γαλλικό (και όποιο άλλο) κράτος θα τελειώσουν τα απαγορευτικά μέτρα, αφού οι εκεί ειδικοί λένε ότι “όποια κι αν είναι η επιτυχία των μέτρων που εφαρμόζονται, δεν θα είναι αρκετή πιθανόν για να αποφευχθούν άλλα κύματα, μετά το δεύτερο”. Άρα μας λένε ότι δε θα αποφευχθούν και άλλα λόκνταουν. Μέχρι τότε; Το άρθρο συνεχίζει λέγοντας ότι “οι κυβερνήσεις στην Ευρώπη θα βρεθούν συνεπώς αντιμέτωπες με τη διαχείριση διαδοχικών κυμάτων επανεμφάνισης της επιδημίας, μέχρι την έλευση των πρώτων εμβολίων και/ή θεραπειών, ίσως κατά το δεύτερο τρίμηνο του 2021”. Αυτό που καταλαβαίνουμε εμείς είναι ότι εν τέλει τα περίφημα κύματα των ειδικών του κράτους δεν έχουν να κάνουν τόσο ούτε με αντικειμενικά κριτήρια ούτε με κλιματικές αλλαγές ούτε με συμπεριφορά του ιού ούτε καν και καν με τα απαγορευτικά μέτρα και την εφαρμογή τους, αλλά θα έχουμε συνεχή κύματα για όσο θέλουν τα κράτη και οι ειδικοί τους μέχρι να βρεθούν και να γίνουν τα “σωτήρια εμβόλια”. “Τι δεν καταλαβαίνετε χαζοί υπήκοοι” μας λένε οι ειδικοί;

ΥΓ: Αλλά και όσοι έχουν ποντάρει στα περίφημα εμβόλια για να γυρίσουμε πίσω στην προ μάρτη κανονικότητα, θα τα χάσουν τα λεφτά τους. Πληθαίνουν οι δηλώσεις ειδικών και τα άρθρα των δημαγωγών που μας προετοιμάζουν λέγοντας ξανά και ξανά ότι ακόμα κι αν εγκριθεί κι αρχίζει να γίνεται το εμβόλιο, και πάλι θα μας επιβάλλουν απαγορευτικά μέτρα για ένα, δύο, όσα χρόνια...

Αποσπάσματα από το αυτοπαρουσιαστικό κείμενο των κόκκινων μαντιλιών. Ολόκληρο το κείμενο μπορείτε να το βρείτε στην ιστοσελίδα <https://www.redscarves.net/> ή -και- σε χάρτινη μορφή στο πρώτο δελτίο αντιπληροφόρησης των κόκκινων μαντιλιών.

Στο μυαλό σημαδεύουν!

Βανά, Ξανά και Ξανά...

Όλο αυτό που ζούμε έχει όνομα και λέγεται βομβαρδισμός! Βομβαρδισμός ειδήσεων, πληροφοριών, εξελίξεων (πώς καλύτερα να περιγράψεις το γεγονός ότι κοιτάμε δεξιά κι αριστερά, διαγώνια, πίσω και ευθεία, πάνω και κάτω ταυτόχρονα!;, όταν πυροβολούν από παντού).

Σε κάποια στιγμή, όταν λήγει για λίγη ώρα η εχθροπραξία του βομβαρδισμού (κι αν λήγει), μένουν λίγα λεπτά σιωπής. Είναι οι μόνες στιγμές που καταπίνουμε το σάλιο μας. Τότε είναι, όμως, που ξεκινάει ο φόβος και το άγχος. Απ' τη μία, ο φόβος για έναν κίνδυνο από μακριά (που δεν ξέρεις πότε θα έρθει και τι μορφή θα έχει, αλλά ξέρεις ότι θα έρθει με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο) και απ' την άλλη, το άγχος ως μια αδιέξοδη εσωτερική σκέψη να μη μπορεί να βγει έξω (γιατί απ' τα τόσα άπλυτα που έχεις, δεν ξέρεις τι να πρωτοβγεί, οπότε μπορεί να μη βγει και τίποτα)... και μετά από λίγο συνεχίζει ο βομβαρδισμός.

Είναι αγώνας νεύρων. Είναι να μη σου κλέψουν το μυαλό. Είναι μιας διαρκής κόντρα με την υποτίμηση του τρόπου που ζούμε και της νοημοσύνης μας. Κάποιοι θέλουν να τους πιστέψουμε. Γι' αυτό έχουν σκυλιάσει εδώ και κάτι μήνες και παίζονται στις οθόνες τα μούτρα τους... να πουλάνε θάνατο και να αγοράζουν ζωή. Κάποιοι θέλουν να μας δουν (όχι μία αλλά) πολλές φορές κλεισμένους σπίτι να ζούμε όπως ακριβώς αυτοί μας λένε να ζήσουμε. Και σίγουρα αυτοί οι κάποιοι θα κάνουν ό,τι περνά απ' το χέρι τους, για να πάρουν ό,τι θέλουν αξιοποιώντας ό,τι πιο σαδιστικό υπάρχει: το φόβο του θανάτου (η "ανησυχία" των εκμεταλλευτών να σώσουν τους εκμεταλλεζόμενους τους από έναν "αόρατο εχθρό" πάντα ήταν μια ευκαιρία για λίγο παραπάνω εξουσία, φασισμό, πόλεμο και κέρδος).

Ξέρουμε όμως και το άλλο. Ότι όλα αυτά είναι και ένα είδος μόρφωσης. Ένα είδος εκπαίδευσης σε μια άλλη, καινούργια και πιο σκληρή ζωή. Κι η μόρφωση αυτή μοιράζει διαρκώς χειροπέδες στα μυαλά. Εξάλλου το έλεγε και η ποιήτρια: στο μυαλό σημαδεύουν!

Όπως και να έχει, κάπου μέσα στο βομβαρδισμό, εμείς επιλέγουμε στις λίγες στιγμές που ξεκλύβουμε να μην κάνουμε το χατίρι σε κάποιους να χάνουμε κι άλλο το μυαλό μας. Γι' αυτό μαζευόμαστε και τα μιλάμε. Γι' αυτό γράφουμε. Για να μην κλέψουνε ό,τι πολυτιμότερο έχουμε! Κι ίσως για να προτείνουμε σε όσο περισσότερο κόσμο μπορούμε (βάσει δυνατοτήτων πάντα) μια πιο κριτική στάση απέναντι σε όλα αυτά που γίνονται. Για να πάρουμε λίγο ψυχραιμία από μια πιο λογική εξήγηση των πραγμάτων. Για να μη χάσουμε το δικαίωμα στην αμφισβήτηση και την αμφιβολία και γίνουμε μία ενιαία, απρόσωπη και άμορφη μάζα που ακολουθεί τους δημαγωγούς χωρίς πρώτη και δεύτερη σκέψη. Για να μην είμαστε μόνοι και μόνες μπροστά σε όλο αυτό. Το κόκκινα μαντήλια είναι σε αυτή την κατεύθυνση κι ελπίζουμε αργά ή γρήγορα να συναντηθούμε όσοι και όσες δεν τα πάμε καλά με τους εξουσιαστές αυτού του κόσμου.

(μέχρι τότε... το νου μας, έτσι;)

Μόνα αφεντικά της οι αναγνώστες της... και η Astra Zeneca.

Η ανεξάρτητη μαχόμενη δημοσιογραφία στα καλύτερα της. Η "Εφημερίδα των Συντακτών" δημοσίευσε στις 2 του Νοέμβρη ένα advertorial (λέγε με πληρωμένο άρθρο) για μια δεντροφύτευση (λέγε με ηθικό/οικονομικό ξέπλυμα) που πραγματοποίησε η "βιοφαρμακευτική" εταιρεία στα τέλη του Οκτώβρη. Σχετικά advertorials της εταιρείας δημοσιεύει η εφ.συν. τα τελευταία χρόνια, με συχνότητα 1 περίπου το μήνα, με τη σχέση των δυο τους να είναι κάτι παραπάνω από σταθερή.

Το πρόβλημα εδώ είναι ότι η AstraZeneca, αν και πολύ ευαίσθητη σε θέματα περιβάλλοντος πράττοντας τα μέγιστα για τη "δέσμευση διοξειδίου του άνθρακα", δε δείχνει και την ίδια ευαισθησία σε θέματα ανθρώπινων όντων -των πελατών της. Δωροδοκίες γιατρών και σπρώξιμο επικίνδυνων φαρμάκων εν γνώσει της είναι ψηλά στη λίστα των μη οικολογικών δραστηριοτήτων της αγαπημένης εταιρείας. Δε θα επεκταθούμε εδώ, περισσότερα για την AstraZeneca μπορείτε να βρείτε στο 15ο φύλλο της εφημερίδας τοίχου "να τα λέμε κι αυτά" (είτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ANATÓΠΙΑ είτε στο anatopia.wordpress.com)

Η εταιρεία φυσικά είναι εταιρεία και κάνει ό,τι καλύτερο μπορεί για την ενίσχυση του προφίλ της. Ίσως θα περίμενε κανείς όμως από μια αριστερή φυλλάδα να έκανε λίγο κράτει στις διαφημίσεις της (θα τα έπαιρνε άραγε κι από τη Novartis;) και να επιλέγει από που θα ενισχυθεί οικονομικά.

Κανένα σκάνδαλο εδώ! Τα advertorials είναι συνήθης πρακτική για την εφ.συν. και για τόσες και τόσες άλλες εφημερίδες. Ας αναρωτηθούμε όμως τα εξής: με την AstraZeneca να τρέχει την κούρσα του εμβολίου με το λεγόμενο εμβόλιο της Οξφόρδης, ενός εμβολίου για το οποίο ήδη υπάρχουν αναφορές για πιθανές παρενέργειες, τι στάση θα κρατούσε η "μόνα αφεντικά μας οι αναγνώστες μας" εφημερίδα σε περίπτωση που κάτι πήγαινε στραβά; Θα έμπαινε στην πρώτη γραμμή της ενημέρωσης ή θα σφύριζε αδιάφορα; Ως τώρα πάντως, τα άρθρα που αναφέρονται στις κομπίνες που έχει διαπράξει στο παρελθόν η AstraZeneca λάμπουν δια της απουσίας τους. Είναι πολλά τα λεφτά...

02.11.2020, 14:00

Η AstraZeneca προστατεύει το περιβάλλον... με πράξεις

A+ A+

411 νεαρά δέντρα φυτεύτηκαν στις 23 Οκτωβρίου με πρωτοβουλία της

Η αλήθεια είναι ότι μερικές φορές νομίζαμε ότι ήμασταν σκληροί όσον αφορά την κριτική μας στη γραμμή του συριζα που έβαλε πλάτη στην κυβέρνηση της νδ και καλούσε τον κόσμο να πειθαρχήσει στα απαγορευτικά μέτρα, στα οποία όπως βλέπουμε απ' το μάρτη υπάρχει μια ευρύτερη διακομματική συναίνεση (όπως άλλωστε και σε άλλα θέματα που αφορούν στρατηγικές κινήσεις και επιλογές του ελληνικού κράτους). Η τελευταία αλλαγή γραμμής του συριζα και ο τρόπος που έχουν αναλάβει να τη δικαιολογήσουν τα συριζαίικα μμε, μας κάνει να σκεφτόμαστε ότι ήμασταν εν τέλει πολύ ήπιοι στην όποια κριτική μας. Ας δούμε αρχικά την άποψη της εφημερίδας των συντακτών (4/11/20): "Από την πρώτη στιγμή που εκδηλώθηκε η πανδημία στη χώρα μας η κυβέρνηση είχε ένα ισχυρό χαρτί στα χέρια της. Καμία πολιτική δύναμη δεν είχε διάθεση να κάνει αντιπολίτευση. Όταν η υγεία των πολιτών βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο, εκείνο που προέχει είναι η αντιμετώπιση αυτού του κινδύνου. Όλα τα άλλα έπονται" και συνεχίζει "Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, και όχι μόνο τα φιλοκυβερνητικά, σύσσωμα και αυτοβούλως τάχθηκαν εξαρχής υπέρ του κοινού στόχου: να αντιμετωπιστεί με κάθε τρόπο η πανδημία...". Μια μέρα πριν στις 3/11/20, η άλλη συριζαίικη φωνή, το tvxs του κούλογλου, έχει γράψει ένα άρθρο κριτικής στη διαχείριση της νδ όπου αναφέρει ότι "δεν δίνουν στη δημοσιότητα της εισηγήσεις των ειδικών, όπως δεν ενημερώνουν για το σκεπτικό των αποφάσεων που παίρνουν και για το χρονοδιάγραμμα που επιλέγουν", συνεχίζει λέγοντας "Το κράτος έχει τα data. Τόσο για την πραγματική κατάσταση σχετικά με την πανδημία όσο και για την πραγματική εικόνα στα νοσοκομεία. Εμείς δεν ξέρουμε τίποτα. Προσπαθούμε να μάθουμε και να καταλάβουμε. Άλλα τα υποθέτουμε και άλλα τα διαισθανόμαστε. Αλλά, θεσμικά, κανείς δε θα απαντήσει στις απορίες μας", και παρακάτω "Η διαχείριση της υγειονομικής κρίσης γίνεται από την αρχή με όρους απόλυτης αδιαφάνειας, συσκοτίσης, παραπληροφόρησης και αυταρχισμού. Η κρυψίνοια πάνω ευνοεί την καχυποψία κάτω. Δεν είναι εύκολο να έχει κανείς εμπιστοσύνη σε μια κυβέρνηση - πολιτεία που ψεύδεται, αντιφάσκει, αποκρύπτει, αυτοαναιρείται. Και αυτή είναι μια εξήγηση για την απήχηση των θεωριών συνωμοσίας σε κομμάτια του πληθυσμού που είναι ευάλωτα στον ανορθολογισμό...Το κράτος έχει τα data. Και δίνει όσες και όποιες πληροφορίες θέλει.", και κλείνει λέγοντας "Και αν κανείς διαμαρτυρηθεί για το σκοτάδι που έχει πέσει στην ενημέρωση μπορεί να θεωρηθεί αρνητής και να του κουνήσει το δάχτυλο ο Ν. Χαρδαλιάς". Πάνω σε αυτά θα κάνουμε κάποιες σημειώσεις που θεωρούμε ότι είναι για γενικότερη μελλοντική χρήση.

Σημειώσεις με αφορμή δύο άρθρα από συριζαίικα μμε

Καταρχάς έχουμε τη γνωστή αριστερή κλάψα που έβαλε πλάτη αλλά η κυβέρνηση δεν αξιοποίησε αυτή τη συναίνεση που απλόχερα της έδωσε η αριστερά του κράτους και του κεφαλαίου. Τί μας λένε δηλαδή; Ότι πίστεψαν ότι η κυβέρνηση της νδ θα χρησιμοποιούσε τη συναίνεση που της δώσανε για το καλό της κοινωνίας; Είναι άραγε τόσο βλάκες; Δεν αποκλείουμε να παίζει και αυτό κάποιο ρόλο, αλλά μάλλον με την κλάψα "εμείς τους βοηθήσαμε αλλά αυτοί δεν...", προσπαθούν να αποποιηθούν τις όποιες (συναινετικές πάντα) ευθύνες τους για τις τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή και την υγεία μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας (και ειδικότερα των κατώτερων στρωμάτων) από τα λόκνταουν και τα απαγορευτικά μέτρα. Ειδικά τώρα που αυτές οι επιπτώσεις καταγγέλλονται από όλο και περισσότερο κόσμο (βλ. άλλο σχετικό κείμενο στο έντυπο). Και οι υπηρεσίες που προσέφεραν στο ελληνικό σύστημα εξουσίας δεν είναι καθόλου αμελητέες. Κι αυτό γιατί τα συγκεκριμένα μέσα έχουν αναλάβει τη διαμεσολάβηση απόψεων ενός μεγάλου κοινωνικού κομματιού που στέκεται κριτικά απέναντι στη νδ και παίζουν καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση απόψεων από αριστερά και πέρα. Ουσιαστικά έδρασαν προληπτικά ώστε να απενοχοποιηθούν από τα αριστερά τα μίνι πραξικοπήματα που συνεχίζουν μέχρι τις μέρες μας με αμείωτη ένταση, πόσο μάλλον σε ένα κοινό αριστερών αντιλήψεων που ιστορικά είναι αρκετά ευαίσθητο σε θέματα δημοκρατικών ελευθεριών και καταστολής. Δε θεωρούμε ότι μόνο τα εν λόγω αριστερά μμε ευθύνονται για την κατάντια του να είσαι/δηλώνεις αριστερός και να υποστηρίζεις/ή να "καταλαβαίνεις την ανάγκη" των περιοριστικών/αυταρχικών μέτρων. Απλά αυτά έπαιξαν το διαμεσολαβητικό τους ρόλο σε μια εποχή που υπήρχαν και υπάρχουν πολλά πρόθυμα αυτιά και μυαλά να τους ακούσουν καθώς όσο περνούν τα χρόνια πολλά κομμάτια της αριστεράς φλερτάρουν όλο και περισσότερο με αλλά και υιοθετούν αντιλήψεις που παραδοσιακά εξέφραζε η δεξιά στην Ελλάδα.

Κατά δεύτερον, τα εν λόγω μμε πολλές φορές τους τελευταίους μήνες έγιναν βασιλικότερα του βασιλέως όσον αφορά την αναπαραγωγή της κρατικής γραμμής για τη διαχείριση της covid-19. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η φούρια τους και η χαρά τους κάθε φορά που ονομάτιζαν συνωμοσιολογική και ακροδεξιά και τραμπικιά, όχι μόνο κάθε άποψη που ήταν τέτοια, αλλά κάθε άποψη που δεν υιοθετούσε τα κρατικά αφηγήματα και κάθε άνθρωπο που προσπαθούσε με δυσκολία και πολλά εμπόδια να καταλάβει τι σκατά γίνεται και να αμφισβητήσει όσο μπορούσε τα κυρίαρχα ψέματα/μισές αλήθειες κλπ. Όλους όσοι μιλούσαν για “το σκοτάδι που έχει πέσει στην ενημέρωση” και για “τη συσκότιση, την παραπληροφόρηση και τον αυταρχισμό”, τα αριστερά μμε τούς πέταγαν κι αυτά στην κοινή δεξαμενή των συνωμοσιολόγων και με ικανοποίηση “τους κούναγαν το δάχτυλο”. Πού ξέρεις; Θα έχει την πλάκα του αν αρχίσουν κι αυτά τώρα να δέχονται τέτοιες κατηγορίες είτε από τους ειδικούς του κράτους που τόσο στήριξαν και αγάπησαν είτε από αναγνώστες τους τους οποίους οι ίδιοι ενθάρρυναν να κατηγορούν όποιον είχε μια αμφισβητησιακή διάθεση ως “αρνητή της πανδημίας” και “συνωμοσιολόγο”.

Για τελευταίο κρατάμε την κυνική ομολογία του tnxs ότι “Η διαχείριση της υγειονομικής κρίσης γίνεται από την αρχή με όρους απόλυτης αδιαφάνειας, συσκότισης, παραπληροφόρησης και αυταρχισμού” (η υπογράμμιση δικιά μας). Αλλά αν ξέρεις ότι αυτά γίνονται από την αρχή και παρ’ όλα αυτά βάζεις πλάτη τι σε κάνει εσένα; Δε σε κάνει συνένοχο; Κι αν δεν είναι εύκολο να έχει κανείς εμπιστοσύνη σε μια κυβέρνηση που αποκρύπτει δεδομένα (όπως λέει το tnxs), γιατί να είναι εύκολο να έχει εμπιστοσύνη και στα όποια αριστερά μμε που κάνουν το ίδιο; Μήπως επειδή το κάνουν για καλό σκοπό (κι η κυβέρνηση αυτό έχει επικαλεστεί άλλωστε);

Η αριστερά του κράτους και του κεφαλαίου έπαιξε για άλλη μια φορά το ρόλο που ξέρει καλύτερα (και τα ίδια θα ξανακάνει σε κρίσιμες για το σύστημα στιγμές). Συναίνεσε όσο δεν πάει, στήριξε τα κρατικά αφηγήματα/μεθοδεύσεις βάζοντάς τους μάλιστα και αριστερό πρόσημο, θεοποίησε τους ειδικούς του κράτους και την υπακοή σε αυτούς, συνέβαλε στο να εδραιωθεί η τραγική κατάσταση που βρισκόμαστε σήμερα τα κατώτερα στρώματα με το κράτος να αποφασίζει και να διατάζει ό,τι θέλει.

Και όλα αυτά τα έκανε τότε που είχε κάποιο παραπάνω νόημα να αντισταθούμε στους κρατικούς σχεδιασμούς και ίσως να μπλοκάρουμε κάποιες πτυχές τους. Και τώρα κλαίγεται, αποποιείται τις ευθύνες της για την αποθράσυνση της κρατικής διαχείρισης και προσπαθήσει να μαζέψει κανά ψήφο από την όποια κοινωνική δυσαρέσκεια ανθρώπων που βλέπουν ότι οι ζωές τους χειροτερεύουν και καταστρέφονται όχι τόσο από το νέο κορονοϊό αλλά από την κρατική του διαχείριση. Το άρθρο της εφσυν τελειώνει γράφοντας ότι “η τραγωδία που βιώνουμε είναι το τίμημα της πολιτικής ανίκανων, καιροσκοπών και ανεύθυνων που μας κυβερνούν” και όλα καλά (ο δικός τους καιροσκοπισμός -που ήταν και “αυτόβουλος”- δεν υπάρχει πουθενά, ούτε εν είδη μιας για τα μάτια του κόσμου αυτοκριτικής).

Υγ: Από την αρχή της όλης κατάστασης με την covid-19, κάποιοι άνθρωποι αρνηθήκαμε να υιοθετήσουμε τις αφηγήσεις του κράτους, των ειδικών του και των δημαγωγών σχετικά με την πανδημία. Με τον καιρό, αναλύοντας, συζητώντας, τεκμηριώνοντας και παρεμβαίνοντας όσο μπορούσαμε στο δημόσιο διάλογο, καταφέραμε να κρατήσουμε το κεφάλι μας στη θέση του και να μην ξαναβρεθούμε με τον ίδιο τρόπο στην κατάσταση του μάρτη. Ακόμα κι αν δεν είχαμε από την αρχή μια πιο ολοκληρωμένη άποψη για να αμφισβητήσουμε το κράτος και τους ειδικούς του, είχαμε ένα αντικρατικό ένστικτο που μας ωθούσε τουλάχιστον να μη δεχτούμε τις αφηγήσεις τους (πόσο μάλλον να τις αναπαράξουμε). Μιας και εμάς μας βοήθησε, αυτό προτείνουμε να κάνει και άλλος κόσμος (και όχι μόνο για την περίπτωση της covid-19).

Τα λόκντουν και τα απαγορευτικά μέτρα σκοτώνουν περισσότερο από τον ίδιο τον κορονοϊό

Λίγο μετά το πρώτο σοκ του μάρτη όταν αρχίσαμε την προσπάθεια να βάλουμε το μυαλό μας στη θέση του, όσοι εναντιωνόμαστε στην κρατική διαχείριση της covid-19, καταλήγαμε σιγά σιγά στο συμπέρασμα ότι οι θάνατοι και οι επιπτώσεις στην υγεία των ανθρώπων από τα μέτρα που έπαιρναν τα κράτη ήταν περισσότεροι από αυτούς που προκαλούνταν από τον ίδιο το νέο κορονοϊό. Ανάμεσα σε άλλα αυτά που διαπιστώσαμε τόσο από ιντερνετικό ψάξιμο αλλά και από ιστορίες κοντινών μας ανθρώπων που αρρώστησαν από κάτι άλλο πέραν της covid-19 και δε μπορούσαν να πάνε στο νοσοκομείο, ήταν ότι πολλοί αναγκάζονταν να καταφύγουν σε ιδιώτες γιατρούς (όσοι μπορούσαν να το σηκώσουν, οι υπόλοιποι...), κι αυτό γιατί τα νοσοκομεία δέχονταν κατά κύριο λόγο ασθενείς με covid-19. Δεν έχουν βγει ακόμα πολλές μελέτες* για το πόσοι άνθρωποι πέθαναν ή έχασαν πολλά χρόνια ζωής λόγω των μέτρων που πήραν τα κράτη για τη διαχείριση της covid-19 επειδή δε διαγνωστήκαν εγκαίρως για ασθένειες με αποδεδειγμένα υψηλή θνητότητα όπως οι καρδιαγγειακές παθήσεις, οι καρκίνοι, τα εμφράγματα, τα εγκεφαλικά. Κι αυτό γιατί είτε κάποιος φοβόταν να πάει στο νοσοκομείο λόγω της τρομοκρατικής προπαγάνδας είτε -το κυριότερο- επειδή οι περισσότερες υπηρεσίες περίθαλψης είχαν μπει σε αναστολή είτε δεν είχε λεφτά για κάποιον ιδιώτη γιατρό. Και όλα αυτά στο λεγόμενο δυτικό κόσμο, γιατί στο λεγόμενο τρίτο κόσμο τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα. Ήδη εδώ και μήνες πολλοί διεθνείς οργανισμοί (και όχι τίποτα συνωμοσιολογικά blog) μιλούν για θανάτους από άλλες ασθένειες που αυξάνονται κατακόρυφα στην αφρική κι αυτό επειδή λόγω λόκντουν και απαγορευτικών κορονομέτρων διαταράχθηκε ή/και διακόπηκε η παροχή υπηρεσιών υγείας και η έρευνα για ασθένειες όπως το AIDS, η φυματίωση, η ελονοσία οι οποίες σκοτώνουν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους κάθε χρόνο.

Όσοι επιλέξαμε να στραφούμε ενάντια στα λόκντουν και τα αντικοινωνικά μέτρα επειδή αυτά κοστίζουν σε ανθρώπινες ζωές και αμφισβητούσαμε τα (ψεύτικα όπως αποδείχθηκε) νούμερα που μας έδιναν για τη θνητότητα της covid-19, συκοφαντηθήκαμε ως συνωμοσιολόγοι, αρνητές κορονοϊού, οπαδοί του τραμπ και άλλα τέτοια συκοφαντικά από τους οπαδούς των πειθαρχικών μέτρων. Όσοι δε δεχόμασταν την κρατική προπαγάνδα και λέγαμε ότι τα κράτη δε νοιάζονται για τις ζωές των υπηκόων τους και λέγαμε ότι είναι και άλλες ζωές που χάνονται και έχουν αξία (απλά δεν τις παίζουν θάνατο-θάνατο στα δελτία ειδήσεων), τρώγαμε κάθε μέρα στη μάπα τα ψευτοανθρωπιστικά επιχειρήματα των ειδικών και των δημαγωγών ότι δε νοιαζόμαστε για την ανθρώπινη ζωή και είμαστε "κοινωνικά ανεύθυνοι".

Ε, μάλλον είναι ώρα να καταγγεληθεί και η ΟΕΝΓΕ ως κοινωνικά ανεύθυνη αφού σε ανακοίνωσή της πριν λίγες μέρες με αφορμή την αναστολή των χειρουργείων κατά 80% στις περιοχές "αυξημένου κινδύνου" αναφέρει πια τα αυτονόητα: "Το δημόσιο σύστημα υγείας μετατρέπεται σε σύστημα μιας νόσου, με αποτέλεσμα τον κίνδυνο εκτίναξης της θνητότητας και της νοσηρότητας όσον αφορά στις λοιπές παθήσεις. Η εμπειρία του πρώτου κύματος της πανδημίας αυτό δείχνει. Δραματική αύξηση των ήδη μακροχρόνιων αναμονών, μοιραία μετατροπή τακτικών χειρουργείων σε επείγοντα, επιπλοκές και εξέλιξη της εκάστοτε νόσου". Ενώ και διάφοροι άλλοι αριστεροί συνδικαλιστές γιατροί της ΕΙΝΑΠ και της ΟΕΝΓΕ έβγαλαν ανακοίνωση που ανέφεραν μεταξύ άλλων και άλλα κατ' εμάς αυτονόητα όπως ότι την κυβέρνηση "δεν την ενδιαφέρουν θάνατοι που δεν απασχολούν τα δελτία ειδήσεων" και ότι "χαρακτηριστική επίσης είναι και η ένοχη σιωπή των λεγόμενων «ειδικών του κράτους» στους οποίους μάλιστα «απαγορεύεται να κάνουμε κριτική» σύμφωνα με τον πρωθυπουργό". Μάλλον το γύρισαν και αυτοί στη συνωμοσιολογία θα μπορούσε να πει κάποιος οπαδός των πειθαρχικών μέτρων.

Τις παραπάνω οπτικές επιλέγει πια να τις υιοθετεί και ο συριζα και διάφορα συριζέϊκα μμε που αποφάσισαν κάποιους μήνες μετά να ασκήσουν μια κάποια αντιπολίτευση (ίσως για να διαμεσολαβήσουν την όποια κοινωνική δυσαρέσκεια υπάρχει όσον αφορά τις συνέπειες των κορονομέτρων στην υγεία, μιας και δε γίνεται να μείνουν κι αυτές εκτός δημόσιου διαλόγου για πάντα). Πάντα βέβαια σε "υπεύθυνα" πλαίσια και με πλήρη αποδοχή του πλαισίου που θέτει το ελληνικό κράτος, το οποίο λέει ότι δεν αμφισβητούμε ούτε στο ελάχιστο την τρομοκρατική προπαγάνδα περί μιας πανδημίας με τεράστια θνητότητα που θα αφήσει εκατόμβες νεκρών. Η οποία συγκεκριμένη προπαγάνδα αποτελεί το **υπερόπλο** του ελληνικού (και κάθε άλλου) κράτους να μας επιβάλλει όλο και περισσότερα πειθαρχικά μέτρα τα οποία κοστίζουν όλο και περισσότερες ζωές.

*Όποιος θέλει ας διαβάσει μια σχετική μελέτη του βρετανικού ιατρικού περιοδικού Lancet (το οποίο περιοδικό μας το συστήνει και ο γώγος). Μεταφρασμένα αποσπάσματά του αλλά και το λινκ για ολόκληρο το κείμενο μπορείτε να τα βρείτε στην εφημερίδα τοίχου ΝΑ ΤΑ ΛΕΜΕ ΚΙ ΑΥΤΑ, τεύχος #16, 08/09/20(είτε στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤΌΠΙΑ είτε στο anatopia.wordpress.com). Επίσης το τεύχος 75 της εφημερίδας τοίχου "γιατί φοράς κλουβί;" (25/08/20), στα ίδια σημεία.

Ωστε όλα γίνονται για το καλό των πιο ηλικιωμένων, ε;

Ίσως και να ισχύει αυτό αν αναφέρεται στους πιο ηλικιωμένους της μεσαίας και πάνω τάξης. Ας πάμε όμως λίγο στις μακρινές ΗΠΑ να δούμε τι γίνεται με τους εργαζόμενους άνω των 55 ετών. Γιατί μην ξεχνάμε ότι βασικό επιχείρημα-εκβιασμός των κρατών και των δημαγωγών προκειμένου να επιβάλλουν τα περιοριστικά μέτρα είναι η προστασία των πιο ηλικιωμένων ανθρώπων. Μια έρευνα του New School University της Νέας Υόρκης (πρόκειται για ένα ιδιωτικό ερευνητικό πανεπιστήμιο σχετικά προοδευτικών και δημοκρατικών απόψεων) αναφέρει ότι ενώ πριν την κορονοκρίση τα ποσοστά ανεργίας των πιο ηλικιωμένων εργαζομένων ήταν χαμηλότερα λόγω και των ισχυρών συμβάσεων εργασίας που είχαν και του ότι οι εργοδότες έπρεπε να τους καταβάλουν υψηλές αποζημιώσεις αν τους απέλυαν, αυτό άλλαξε τους τελευταίους μήνες. Η έρευνα εκτιμά ότι περισσότεροι από 1,4 εκατ. εργαζόμενοι ηλικίας μεγαλύτερης των 55 ετών που έχασαν τη δουλειά τους από τον Απρίλιο παραμένουν ακόμη άνεργοι. Λογικό αφού τα αφεντικά βρήκαν ευκαιρία να κάνουν αυτό που πάντα ήθελαν και να ξεφορτωθούν τους πιο "ακριβούς" εργαζόμενους αντικαθιστώντας τους με νεαρότερους και φτηνότερους. Μόνο που τώρα το κάνουν πιο εύκολα αφού σύμφωνα με την έρευνα οι κανόνες που εμποδίζουν τις ηλικιακές διακρίσεις δεν εφαρμόστηκαν αυστηρά κατά τη διάρκεια της καραντίνας (όπως και πολλοί άλλοι νόμοι για την προστασία των εργαζομένων υποθέτουμε), και μπορούν μάλιστα να απολύουν τους πιο ηλικιωμένους εργαζόμενους επικαλούμενοι το δικό τους καλό!!! Ή όπως αναφέρει και η εν λόγω έρευνα είναι μια μοναδική ευκαιρία για τους εργοδότες να αντικαταστήσουν τους πιο ηλικιωμένους εργαζόμενους και να μη φοβούνται έρευνες από το υπουργείο εργασίας.

Βέβαια κανείς δε θα ρωτήσει τους ίδιους τους εργαζόμενους τι ακριβώς θεωρούν ότι είναι δικό τους καλό, κανείς δε θα τους δώσει το δικαίωμα να ζυγιάσουν τις επιλογές τους και να αποφασίσουν οι ίδιοι*, αφού τα κράτη και τα αφεντικά ξέρουν καλύτερα ποιο είναι το καλό της εργατικής τάξης. Ένας 65χρονος εργάτης από αιθιοπία που δούλευε σαν αχθοφόρος σε μια αεροπορική εταιρεία και απολύθηκε το μάρτη λέει χαρακτηριστικά ότι έχει κάνει αίτηση για επαναπρόσληψη (όπως τους είπε η ίδια η εταιρεία να κάνουν) αλλά δεν έχει πάρει απάντηση. Αναφέρει επίσης ότι αν και έχει ένα φόβο μην κολλήσει το νέο κορονοϊό αν πάει στη δουλειά, παρ' όλα αυτά θέλει να δουλέψει ξανά το συντομότερο δυνατό γιατί διαφορετικά αυτός και η οικογένειά του θα καταλήξουν άστεγοι. Αποφασίζοντας εν τέλει ότι οι συνέπειες από το νέο κορονοϊό είναι μικρότερες σε σχέση με τις συνέπειες της χειροτέρευσης της οικονομικής του κατάστασης (η οποία προφανώς θα έχει αντίκτυπο και στη σωματική υγεία). Ή όπως αναφέρει η έρευνα "η κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας στους ηλικιωμένους θα μπορούσε να εξαναγκάσει περισσότερους από αυτούς σε πρόωρη και μη-ηθελημένη απόσυρση από την αγορά εργασίας, επιδείνωση της οικονομικής τους κατάστασης και υποβάθμιση της διαβίωσής τους". Ίσως οι οπαδοί των απαγορευτικών μέτρων κατηγορήσουν εργαζόμενους με τέτοιες απόψεις για ψεκασμένους και οπαδούς του τραμπ.

Κι ένα τελευταίο σχόλιο. Ακούμε αρκετά συχνά ότι οι καπιταλιστές καταστρέφονται από τη διαχείριση της κορονοκρίσης που έχουν επιλέξει τα κράτη και ότι τα απαγορευτικά μέτρα δεν τους συμφέρουν ούτε αυτούς (άρα, ακολουθώντας αυτή τη λογική, το να στηρίζουμε τα απαγορευτικά μέτρα μπορεί και να προκαλεί ακόμα και πλήγμα στους καπιταλιστές). Δε θα επεκταθούμε παραπάνω προς το παρόν, αλλά θεωρούμε ότι αυτό δεν ισχύει ούτε κατ' ελάχιστο και ότι αυτή η άποψη είναι πολύ κοντόθωρη και επιλέγει να δει μια επιχείρηση που θα κλείσει εδώ κι εκεί, αλλά αρνείται πεισματικά να δει τη μεγάλη εικόνα. Αρνείται να δει ότι όλα τα αντεργατικά μέτρα που πέρασαν και περνάνε με αφορμή την covid-19 θα παραμείνουν, ότι ακόμα και αφεντικά των οποίων τα κέρδη θα μειωθούν, θα μειώσουν ταυτόχρονα (και -εκτιμούμε- σε μόνιμη βάση) με πολλούς και διάφορους τρόπους και το κόστος εργασίας (που τους είναι μόνιμος βραχνάς). Εμείς πάντως από την παραπάνω έρευνα (αλλά και την πρακτικά βιωμένη εμπειρία μας ως εργαζόμενοι) δε βλέπουμε τους καπιταλιστές σαν τάξη να είναι δυσσαρεστημένοι αλλά να εκμεταλλεύονται όσο δεν πάει αυτή την "once-in-a-lifetime chance" που λέει και η έρευνα. Και αυτή η ευκαιρία δεν αφορά μόνο τους ηλικιωμένους εργαζόμενους αλλά το σύνολο της εργατικής τάξης.

*Κάτι ανάλογο ζήσαμε κι εδώ κατά τη διάρκεια της καραντίνας όσον αφορά τους πιο ηλικιωμένους οι οποίοι δε ρωτήθηκαν για τα μέτρα που "πάρθηκαν για το καλό τους". Το κράτος αποφάσισε και μας σέρβιρε σα γενικό συμπέρασμα ότι όλοι οι μεγαλύτεροι σε ηλικία προτιμούν και απαιτούν να περάσουν τα τελευταία τους χρόνια μες στο φόβο και τις απαγορεύσεις, ότι προτιμούν να μαραζώνουν και να σκεβρώνουν μες στο σπίτι τους από το να συγχρωτίζονται με συνομήλικούς τους στις πλατείες και τα καφενεία. Και οι "προστάτες" τους δεν ενδιαφέρθηκαν ούτε στιγμή τι επιπτώσεις είχαν και έχουν τα απαγορευτικά μέτρα στην ψυχική και τη σωματική τους υγεία. Έτσι κι αλλιώς το κράτος αντιμετωπίζει τους υπηκόους του (και τους μεγαλύτερους σε ηλικία) σα νήπια που δεν ξέρουν τι τους γίνεται. Γιατί σε περίπτωση που αφηνόταν η επιλογή στους υπηκόους να ζυγιάσουν την απειλή, να συζητήσουν, να αναλύσουν τι γίνεται, και μετά να αποφασίσουν πώς θα πράξουν (ακόμα και με την όλη τρομοϋστερία πάνω από τα κεφάλια τους και χωρίς τα πραγματικά δεδομένα για την covid-19), είναι πιθανό οι αποφάσεις τους να μη συμβάδίζουν καθόλου με τους σχεδιασμούς του κράτους και των αφεντικών. Και όπως μας λένε ξανά και ξανά το κράτος και διάφοροι λακέδες ειδικοί του η περίοδος που έπρεπε να πείσουν (λες και το εφάρμοσαν κι αυτό...) έχει τελειώσει. Τώρα μόνο ράβδος.

Η οργάνωση της σιωπής μας

Ένα πράγμα, που έχουμε παρατηρήσει όλο αυτόν τον καιρό, ενώ παίζονται στις οθόνες της κοινής συνείδησης τα γεγονότα με την covid-19, είναι μια διαρκής απόγνωση από τον κόσμο (ή τουλάχιστον ένα μεγάλο κομμάτι του) σχετικά με το ζήτημα της πληροφόρησης. Καθημερινά δελτία ειδήσεων με λέξεις που δεν ξέρουμε ή ξέρουμε πολύ λίγο, γνωματεύσεις που σημαίνουν πράγματα (που πάλι δεν τα κατέχουμε), ενημερώσεις με εξελίξεις σε τομείς που ούτε καν ξέραμε ότι υπάρχουν (ή που δεν ξέρουμε τι αντίκτυπο έχουν) και γενικά ένας καταϊγισμός πληροφόρησης. Μέσα σε όλα αυτά εντωμεταξύ παρακολουθούμε ότι αυτοί που μας τα παρουσιάζουν δεν είναι μόνο οι “ειδικοί” του κράτους, αλλά και άνθρωποι που στηρίζουν το “ακούμε τους ειδικούς”, βασιλείς επί των βασιλέων, που συμπεριφέρονται σαν να είναι χρόνια στο κουρμπέτι και μιλάνε λες και ήταν από πάντα γνώστες. Όλοι αυτοί που βλέπουμε κάθε μέρα στις οθόνες ξαφνικά είναι ειδικοί (πέρα από εμάς φυσικά). Και εννοείται πως εμείς σαν “αγράμματοι, ανίδεοι και ανήξεροι” είμαστε οι μεγάλοι ηττημένοι. Κι όλα αυτά σε ένα πλαίσιο που κάθε τρεις και λιγάκι το κινητό, ο τοίχος στο fb, γνωστές ιστοσελίδες, οι ειδήσεις, οι εκπομπές βαράνε πληροφορίες. Κι όχι δυο και τρεις φορές, αλλά πολλές. Είμαστε οριακά καλωδιωμένοι με την πληροφορία και ειδικευόμενοι μόνο στο να την καταπίνουμε.

Κάπως έτσι παραδόξως, από την μία έχουμε καταλήξει να είμαστε τόσο ενημερωμένοι, τόσο πολύ καταϊγισμένοι από πληροφορία, αλλά από την άλλη χωρίς άποψη. Κι αυτό το “χωρίς άποψη” όχι απλά είναι διαλυτικό για τη σκέψη ενός ανθρώπου, αλλά δημιουργεί πρόβλημα στις καθημερινές κουβέντες και είναι επικίνδυνο. Μπορείς να τα ξέρεις όλα (σα γεγονότα), αλλά δεν ξέρεις να φέρεις άποψη για αυτά τα όλα (κι αν τύχει κι έχεις, ποιος είσαι; Ειδικός, οπότε έχεις δικαίωμα, για να μιλήσεις;). Είναι σαν το μόνο που μπορείς να ακολουθείς είναι η ενημέρωση και το τι σου λένε οι ειδικοί του κράτους (που αυτό που λένε δεν παρουσιάζεται σα μια γνώμη μεταξύ άλλων γνωμών, όπως θα έπρεπε, αλλά σαν την απόλυτη γνώση και αλήθεια).

Έτσι λοιπόν όλοι και όλες καθημερινά λόγω αυτής της σύνδεσης με την πληροφορία μπορούν και απαντούν, για παράδειγμα στο ερώτημα τι έγινε. Δυστυχώς όμως δε μπορούμε να απαντήσουμε στο τι σημαίνει το καθετί, στο τι πραγματικά συμβαίνει, στο τι γινόταν πριν και τι θα γίνει μετά. Η πληροφορία προβάλλεται χωρίς προηγούμενο, με πολύ μικρό πλαίσιο και μικρή ιστορία, αλλά ταυτόχρονα με πολύ βαριά παρουσία. Κι όσο πιο άγνωστη είναι μια λέξη, όσο πιο πολύ προβάλλεται, όσο πιο περίεργο όνομα έχει, όσο πιο απάλευτο είναι αυτό που βγάζει, τόσο πιο πολύ απάλευτο είναι κι αυτό που βιώνουμε. Αρχίζουμε και διασκορπίζουμε παντού φόβους με λέξεις που δεν ξέρουμε (ή που κάποιοι φροντίζουν να γνωρίζουμε μόνο μία εκδοχή τους και να την ξεχειλώνουν) και ταυτόχρονα να μη μπορούμε να αναλύσουμε το τι σημαίνουν όλα αυτά.

Μπέρδεμα. Μεγάλο μπέρδεμα. Κι είναι λογικό κάποιος στις μέρες μας να πει “ξέρεις κάτι; τα παρατάω. Δε γνωρίζω τίποτα και λογικό είναι να μην έχω και χρόνο για να γίνω κάποιου τύπου ειδικός ή να έχω αναγνώριση, για να ακουστεί η γνώμη μου μιας και ειδικός δεν είμαι”.

Υπάρχει όμως και το άλλο: το ότι δεν το αφήνουμε όλο αυτό να μας τσακίσει κι άλλο. Γιατί ναι μεν το κράτος μιλάει επιλέγοντας στο βήμα μόνο τους ειδικούς που το συμφέρουν αξιοποιώντας όλα τα δίκτυα ενημέρωσης, οπότε όλα είναι ειδικά και ειδικευόμενα (σα λέξεις, νοήματα, πρακτικές), αλλά κι εμείς όμως κάποια στιγμή πρέπει να μιλήσουμε σαν ειδικευόμενοι στην ζωή μας. Ξέρουμε να ζούμε. Κι επειδή ξέρουμε να ζούμε χωρίς να χρειάζεται να έχουμε κάποιο πτυχίο, νομίζουμε πως έχουμε πέρα για πέρα το δικαίωμα να διεκδικούμε αυτόν τον ρόλο μας και να μην υπακούμε τόσο εύκολα στο τι μας λέει το κράτος. Κι επειδή ξέρουμε να ζούμε, γνωρίζουμε ότι αυτό δεν είναι ζωή ή το ότι με μαθηματική ακρίβεια οδηγούμαστε στην επιβίωση (αν όχι ήδη).

Οπότε για να μην πνιγόμαστε κάθε μέρα στα τόσα που δεν ξέρουμε, αλλά και για να μπορούμε να μιλάμε πολιτικά, κοινωνικά και να μπορούμε να καταλαβαινόμαστε πρέπει να χτίζουμε τις άμυνες μας. Και για αυτό χρειαζόμαστε επιχειρήματα. Και για αυτό πρέπει να ψάχνουμε εμείς οι ίδιοι τις πληροφορίες, να τις διασταυρώνουμε, να ρωτάμε όχι μία αλλά πολλές φορές (ή κι αν χρειαστεί να αντιστρέφουμε εμείς τα ερωτήματα) και προφανώς να προβάλλουμε το γεγονός ότι μας κοροϊδεύουν εντελώς ανήθικα κάθε μέρα για πολλά πράγματα. Γιατί αν δεν το κάνουμε αυτό, αυτή η καθημερινή πληροφόρηση που παίζει θα καταντήσει χωρίς να το καταλάβουμε να είναι η οργάνωση της μόνιμης σιωπής μας.

Καταθέτουμε στο τραπέζι μία εμπειρία κι ίσως μια διαπίστωση, σε μια προσπάθεια να σπάσουμε πολλά δεσμά αυτής της καθημερινότητας. Για να μπορέσουμε να μιλήσουμε επιτέλους με τους δικούς μας όρους.

